

Arrest

nr. 219 249 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 maart 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 maart 2019 nam de gemachtigde van minister bevoegd voor Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L).

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 28 maart 2019 nam de bevoegde minister een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding van 21 maart 2019, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad stelt bijgevolg vast dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake de verwijderingsmaatregel (in casu: bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, hierna ook “de bestreden beslissing” genoemd)

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Zoals hoger reeds gesteld, bepaalt artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder het volgende op m.b.t. de dringendheid:

“1. Hit eurodac

Uit het administratief dossier blijkt een positieve HIT Eurodac, waardoor de Dublinregels van toepassing worden en de rechtsgevolgen van de thans bestreden beslissing uitdoven.”

Er blijkt evenwel dat thans niet enkel een Eurdac-hit voorligt, maar eveneens een “beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen”. Deze beslissing werd evenwel vlak voor de zitting overgemaakt aan de Raad zodat verweerder in de nota hiermee nog geen rekening kon houden. De gemachtigde heeft dus het correcte gevolg gegeven aan de Eurodac-hit.

Ter terechtzitting van 28 maart 2019 merkt de Raad op dat het ondertussen vaste rechtspraak is van de Raad dat indien de gemachtigde overgaat tot het nemen van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, er minstens impliciet doch zeker moet vanuit gegaan worden dat de aangevochten beslissing opgeheven is.

Ter zitting erkent de verwerende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, niet langer uitvoerbaar is nu de verzoeker onder de Dublin III-verordening valt en hij op basis van een nieuwe beslissing wordt vastgehouden met het oog op overdracht naar een EU-lidstaat in het kader van deze Dublin III-verordening.

Beide partijen treden deze conclusie ter terechtzitting bij.

De Raad wijst erop dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt zodoende voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 iuncto 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 8 en 9 “een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd” en “onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan”).

De thans bestreden beslissing kadert volledig binnen de Terugkeerrichtlijn terwijl de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen van 28 maart 2019 steunt op de artikelen 24, lid 1 en 28 van de Dublin III-verordening.

Volgens artikel 24.2 van de Dublin III-verordening “wordt” het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18.1, onder b), c) of d) “zo snel mogelijk ingediend”, “wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen [...]”. Uit deze bepaling blijkt dat indien de verweerder zoals in casu besluit het

Eurodacsysteem te raadplegen en hij een concreet aanknopingspunt heeft dat verzoeker een beschermingsverzoek heeft ingediend in een lidstaat dat ofwel in behandeling, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is, waardoor de vreemdeling op grond van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zou kunnen worden overgedragen, hij er op dat ogenblik niet voor kan opteren een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit te nemen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn (RvS Nederland 24 januari 2013, nr. 201207445/1/V3, RvS Nederland 1 maart 2013, nr. 201207724/1/V3, Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 27-29). De toepassing van de Dublin III-verordening, sluit immers de terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit. Slechts in de situatie zoals geïllustreerd in artikel 24.4, lid 1 van de Dublin III-verordening – i.e. indien vaststaat dat het verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij een definitieve beslissing is afgewezen hetgeen in casu niet blijkt – kan de gemachtigde ervoor opteren de Terugkeerrichtlijn toe te passen. Evenwel is overeenkomstig artikel 24.4, lid 2 de Terugkeerrichtlijn opnieuw niet van toepassing eens in dit geval van een afgewezen beschermingsverzoek de keuze is gemaakt een terugnameverzoek te richten aan de eerste lidstaat.

In het voorliggend geval wordt niet betwist dat op 25 maart 2019 een overdrachtsprocedure op grond van de Dublin III-verordening werd opgestart. De minister maakt in deze beslissing immers uitdrukkelijk toepassing van de artikelen 24, lid 1, en 28, lid 2, van de Dublin III-verordening en er wordt tevens uitdrukkelijk melding gemaakt van de positieve Eurodactreffer voor Zwitserland en Nederland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze Eurodactreffers door de diensten van de gemachtigde werden verkregen op 21 maart 2019. Deze Eurodactreffers vermelden de codes CH1(...) en NL1(...). Volgens artikel 24, lid 4, iuncto artikel 9, lid 1, van de Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Dublin III-verordening en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (de Eurodac-verordening), wijzen “NL” en “CH” op de kenletters van de lidstaten en het daaropvolgende cijfer “1” op een persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt. Hieruit blijkt dat de diensten van de verweerder reeds op 19 februari 2019 een duidelijk aanknopingspunt hadden dat de verzoeker een beschermingsverzoek had ingediend in Nederland en Zwitserland dat ofwel in behandeling, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is. Ook al kan uit het cijfer “1” niet afgeleid worden of het beschermingsverzoek in Zwitserland dan wel in Nederland nog in behandeling is, is ingetrokken, dan wel is afgesloten, correspondeert deze situatie wel met een persoon zoals bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d) van de Dublin III-verordening (zie in deze eveneens RvV verenigde kamers, 8 maart 2018, nr. 200 933 en 9 maart 2018, nrs. 200 776 en 200 977).

De vaststelling van de Raad dat de bestreden beslissing impliciet doch zeker is opgeheven, bindt de gemachtigde. Verweerder betwist dit niet ter zitting.

Artikel 18 van het PR RvV geldt ook voor arresten die worden gewezen in het kader van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Ook verwerpingsarresten, zoals in casu, hebben gezag van gewijsde tussen de partijen. Dit gezag van gewijsde strekt zich uit tot de onverbrekkelijk met het dictum verbonden motieven waarover betwistingen bestonden en de partijen tegenspraak hebben gevoerd (RvS 2 december 2014, nr. 229.436). Wanneer het specifiek gaat om verwerpingsarresten in het kader van een vordering tot schorsing (bij uiterst dringende noodzakelijkheid), dan gaat het om een voorlopig gezag van gewijsde, dit wil zeggen dat de uitspraak voorlopig – in afwachting van een eindarrest – als waarheid geldt (cf. RvS 26 november 2013, nr. 225.614).

Aldus zal het gezag van gewijsde van het onderhavige arrest verbieden dat de gemachtigde, in strijd met de bovenstaande vaststelling dat de bestreden beslissing impliciet doch zeker is opgeheven en geen rechtsgevolgen meer sorteert, op enige wijze steun zoekt in de bestreden beslissing om de verzoeker alsnog te verwijderen naar zijn land van herkomst (cf. RvS 10 juni 2010, nr. 205.000), ten minste voor zolang de Raad in het kader van een eventueel navolgend beroep tot nietigverklaring geen andersluidend standpunt zou innemen. De in de thans gehanteerde verwerpingsgrond gedane vaststelling dat de bestreden beslissing impliciet doch zeker is opgeheven, draagt gezag van gewijsde en vormt dus een onweerlegbaar vermoeden (cf. RvS 2 december 2014, nr. 229.436) dat geldt totdat de Raad er in het kader van een eventueel navolgend beroep tot nietigverklaring anders over zou beslissen.

Er worden verder geen feiten of gegevens aangebracht die direct aannemelijk maken dat een gewone vordering tot schorsing te laat zou komen en dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen. Zulke gegevens blijken ook niet uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier.

De tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing is derhalve niet imminent. Het bestaan van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering wordt niet aangetoond.

Verzoeker betwist niet dat niet langer aan de voorwaarde van de hoogdringendheid is voldaan.

Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. LAMBRECHTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. LAMBRECHTS

A. MAES